

нѣмаше защо да се крие вече!

— Цанко, ще ти кажемъ, но закълни се!

— За какво?

— За доброто на България.

— За това ли? Сто пжти се заклевамъ. Той направи широкъ кръстъ и изви вежди. — Е?

— Ние готвиме възстание, Цанко.

— Какво го готвимъ, — прекъсна го Якимъ Цанковъ, — то вече е станало. Родопитѣ сж се вдигнали. Сръдногорието сжщо! Всички българи сж скочили като единъ човѣкъ. Ето и кървавото писмо отъ Бенковски. Туй то!

— Така значи! Цѣла България пламнала, вие тука сте се приготвили, а отъ мене сте криели всичко! Глупци!

— Прощавай, бай Цанко, — обади се единъ отъ младитѣ, — страхъ ни бѣше отъ тебе. Знаехме те: началникъ на пощата — все едно, че си турско ухо!

— Глупци! — махна съ ржка Цанко. — Та тъкмо защото съмъ началникъ на пощата трѣбваше да ми

откриете всичко. Кой другъ ще развали телеграфа и ще обърка турцитѣ, ако не съмъ азъ?

Съзаклятницитѣ замръзнаха отъ почуда.

— Ти си билъ съ насъ, а ние...

— Глупци! — продължи Цанко. — Бояли сте се отъ мене, защото съмъ билъ турско ухо. Наистина такъвъ съмъ. Азъ слушахъ, какво приказватъ турцитѣ, за да мога полеко да се боря противъ тѣхъ.

— Войвода, войвода! — Закрещѣха всички. — Ти ще ни бждешъ войвода. За войвода си роденъ.

*

Цанко Дюзтабановъ последенъ научи за бунта, но бѣше пръвъ въ него. Той поведе габровската чета и дванадесетъ дни я води на бой.

Нараненъ, загубенъ изъ балканскитѣ дебри, той бѣ заловенъ и обесенъ въ Търново на 2 юний 1876 година.

Бѣлото агънце, което бѣ срещналъ преди месецъ, му бѣше предсказало свѣтла смъртъ за свободата.

Змей Горянинъ.

ДВЕТЪ ЯРЕШКИ КОЖИ.

На единъ селянинъ козата близна. Когато яренцата порастнали, селянинътъ ги заклалъ, а кожитѣ имъ изнесълъ на пазаръ да ги продава. Едната кожа купилъ циганинъ, а другата — книговецъ.

Книговецътъ изработилъ кожата и съ нея подвързалъ Светото Евангелие, а циганинътъ натегналъ

кожата на тжпана си. Триста пжти наденъ бумтѣлъ топузътъ на циганина по ярешката кожа, триста пжти въденя цѣлували Евангелието, което бѣше подвързано съ другата кожа.

Сжщото може да се случи и съ двама братя: единиятъ да бждещастливъ, а другиятъ — нещастенъ.